

	<p>ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν. λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί, κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἄπαξ. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κάμ' ἤκει λόγος· σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ καὶ πατὴρ δόμοι βίου τ' ὄνησις καὶ φίλων συνουσία, ἐγὼ δ' ἔρημος ἄπολις οὓς' ὑβρίζομαι πρὸς ἀνδρός, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη, οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῆ μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς. τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι, ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῆ πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτείσασθαι κακῶν τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἢ τ' ἐγήματο, σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα κακὴ τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν· ὅταν δ' ἐς εὐνήν ἠδίκημένη κυρῆ, οὐκ ἔστιν ἄλλη φρῆν μαιφονωτέρα. Χορός δρᾶσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτείση πόσιν, Μήδεια. πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας. ὀρῶ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς, στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων. Κρέων σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην, Μήδει', ἀνεῖπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα, καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου τοῦδ' εἰμί, κοῦκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Μήδεια αἰαῖ· πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, κοῦκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις. ἐρήσομαι δὲ καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως· τίνος μ' ἔκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον; Κρέων δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους)</p>	250
		255
		260
		265
Χορός		270
Κρέων		275
Μήδεια		280
Κρέων		

	μή μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. συμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείγματα· σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις, λυπῆ δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη. κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι, τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην δράσειν τι. ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν φυλάζομαι. κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι, ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μεταστένειν.	285
Μήδεια	φεῦ φεῦ. οὐ νῦν με πρῶτον ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον, ἔβλαψε δόξα μεγάλα τ' εἴργασται κακά. χρῆ δ' οὐποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς· χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ δόξεις ἀχρεῖος κού σοφὸς πεφυκέναι· τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον κρεῖσσων νομισθεὶς ἐν πόλει λυπρὸς φανῆ. ἐγὼ δὲ καύτῃ τῆσδε κοινωνῶ τύχης· σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος, τοῖς δ' ἠσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου, τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφῆ, σὺ δ' αὖ φοβῆ με· μὴ τί πλημμελὲς πάθης; οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσηςς ἡμᾶς, Κρέον, ὥστ' ἐς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν. σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην ὄτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν· νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδίκημένοι σιγησόμεσθα, κρεῖσσόνων νικώμενοι.	295
	λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν ὄρρωδία μοι μή τι βουλεύσης κακόν,	300
	σὺ δ' αὖ φοβῆ με· μὴ τί πλημμελὲς πάθης; οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσηςς ἡμᾶς, Κρέον, ὥστ' ἐς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν. σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην ὄτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν· νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδίκημένοι σιγησόμεσθα, κρεῖσσόνων νικώμενοι.	305
Κρέων	λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν ὄρρωδία μοι μή τι βουλεύσης κακόν,	310
	σὺ δ' αὖ φοβῆ με· μὴ τί πλημμελὲς πάθης; οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσηςς ἡμᾶς, Κρέον, ὥστ' ἐς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν. σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην ὄτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν· νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδίκημένοι σιγησόμεσθα, κρεῖσσόνων νικώμενοι.	315

	<p>τοσῶδε δ' ἦσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι γυνή γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτως ἀνήρ, ῥάων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφή. 320 ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοῦκ ἔχεις τέχνην ὅπως μενεῖς παρ' ἡμῖν οὔσα δυσμενῆς ἐμοί.</p>	
Μήδεια	μή, πρὸς σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης.	
Κρέων	λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ. 325	
Μήδεια	ἀλλ' ἐξελαῖς με κοῦδὲν αἰδέσῃ λιτάς;	
Κρέων	φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.	
Μήδεια	ᾧ πατρίς, ὡς σου κάρτα νῦν μνεῖαν ἔχω.	
Κρέων	πλὴν γὰρ τέκνων ἔμοιγε φίλτατον πολὺ.	
Μήδεια	φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα. 330	
Κρέων	ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.	
Μήδεια	Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.	
Κρέων	ἔρπ', ᾧ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.	
Μήδεια	πονοῦμεν ἡμεῖς κοῦ πόνων κεχρήμεθα.	
Κρέων	τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὡσθήσῃ βία. 335	
Μήδεια	μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' ἄντομαι, Κρέον.	
Κρέων	ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ᾧ γύναι.	
Μήδεια	φευξοῦμεθ'· οὐ τοῦθ' ἰκέτευσα σοῦ τυχεῖν.	
Κρέων	τί δαὶ βιάζῃ κοῦκ ἀπαλλάσῃ χερὸς;	
Μήδεια	μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν 340 καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ' ἢ φευξοῦμεθα, παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατήρ οὐδὲν προτιμᾷ, μηχανήσασθαί τινα.	
	οἴκτιρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατήρ πέφυκας· εἰκὸς δέ σφιν εὐνοιάν σ' ἔχειν. 345	
	τούμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα, κείνους δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.	
Κρέων	ἦκιστα τούμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν, αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα· 350 καὶ νῦν ὀρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι, ὅμως δὲ τεύξῃ τοῦδε. προυννέπω δέ σοι, εἴ σ' ἢ ἴπιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,	

	θανῆ· λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὄδε. νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·	355
Χορός	οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν ὧν φόβος μ' ἔχει. φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων. δύστηνε γύναι, ποῖ ποτε τρέψη; τίνα προξενίαν ἢ δόμον ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν	358 357 360
Μήδεια	ἐξευρήσεις; ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός, Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσεν. κακῶς πέπρακται πανταχῆ· τίς ἀντερεῖ; ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω, ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι. δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτε εἰ μὴ τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην; οὐδ' ἄν προσεῖπον οὐδ' ἄν ἠψάμην χεροῖν. ὁ δ' ἐς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο, ὥστ', ἐξὸν αὐτῷ τᾶμ' ἐλεῖν βουλευμάτα γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἐφήκεν ἡμέραν μεῖναί μ', ἐν ἧ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροῦς θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν. πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοῦς, οὐκ οἶδ' ὁποῖα πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι· πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί, ἢ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος, σιγῆ δόμους ἐσβᾶσ', ἴν' ἔστρωται λέχος; ἀλλ' ἐν τί μοι πρόσαντες εἰ ληφθήσομαι δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη, θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων. κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἧ πεφύκαμεν σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν. εἰέν· καὶ δὴ τεθναῖσι· τίς με δέξεται πόλις; τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους ξένος παρασχὼν ρύσεται τοῦμὸν δέμας; οὐκ ἔστι. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,	365 370 375 380 385

ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῆ, 390
 δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῆ φόνον·
 ἦν δ' ἐξελαύνη ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,
 κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
 οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν ἦν ἐγὼ σέβω 395
 μάλιστα πάντων καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,
 χαίρων τις αὐτῶν τοῦμόν ἀλγυνεῖ κέαρ.
 πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
 πικρὸν δὲ κῆδος καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. 400
 ἀλλ' εἶα φείδου μηδὲν ὧν ἐπίστασαι,
 Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη·
 ἔρπ' ἐς τὸ δεινόν· νῦν ἀγῶν εὐψυχίας.
 ὄρᾳς ἂ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
 τοῖς Σισυφείοις τοῖσδ' Ἰάσονος γάμοις, 405
 γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Ἥλιου τ' ἄπο.
 ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 γυναῖκες, ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
 κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

Euripides Medea 214-409